EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

Redactare: Maria Fărîmă
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAVIN, VIOREL
O zi din viața lui Teofil Avram / Viorel Savin. - Pitești : Paralela 45, 2020
ISBN 978-973-47-3214-2
821.135.1

EDITURA PARALELA 45

Copyright © Editura Paralela 45, 2020
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

Viorel Savin

O ZI DIN VIAȚA LUI TEOFIL AVRAM

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

„Of, este deja unu noaptea“, își zise Teofil, privind ceasul de lângă televizor.

Tulburat de sentimente contradictorii, termină de redactat scrisoarea către Melania. O printă și o introduse într-un plic, hotărât să i-o trimită prin poștă. Intenția lui putea fi taxată ca adolescentină, ba chiar stupidă, ținând cont de faptul că fiica sa de vreo patruzeci și nouă de ani, căsătorită cu un ungur de la Odorheiu Secuiesc, locuia împreună cu acesta chiar deasupra camerelor sale, la etaj. Dar certurile din ultimul timp, generate de faptul că ginerele lui bea, mânca și se uita la televizor cât era ziua de lungă, refuzând să se încadreze undeva – „Până ce nu primește înapoi de la România muntele Momanu, Morko nu lucră pentru ea“, zicea, mândru de „dreptatea“ lui –, împinseseră lucrurile mult prea departe. Simțea că se sufocă de indignare dând zilnic nas în nas cu ditamai nesimțitul amorțit de prea mult somn și de filme tembele. Și care pe deasupra, după ce că nu mișca nici măcar un pai în gospodărie, îl mai și șicana, cretin, ascunzându-i uneltele, ca după aceea să-i spună în batjocură: „Cine știe pe unde pus tu și uitat? Eu înțeleg. Nu face griji. Însă Melania, supără, nu știe că bătrânii lângă groapă, lăsat în pace, la dracu', și văzut de treaba ta!“

EDITURA PARALELA 45

Puse plicul lângă calculator, luă de pe noptieră *Codul de procedură penală* și, oftând după efortul de a intra în așternut, începu să-l răsfoiască. Îl împrumutase de la bibliotecă în urma conflictului cu Miruna Dihorean, directoarea Casei de Sănătate.

Răsfoia tensionat *Codul* în căutarea unor articole care să se potrivească situației sale, dar, de la un moment dat, uită de ale lui tot minunându-se de grija Legiuitorului față de răufăcători, mai ales față de cei „cu gulere albe". Capitolele și articolele fuseseră redactate cu atâta băgare de seamă vizavi de respectarea drepturilor infractorilor, de parcă cineva, prevăzător, s-ar fi temut că aceștia vor fi prinși mult prea lesne, că vor sta prea mult închiși și că li se vor confisca prea ușor averile dobândite ilicit, în cazul în care unii judecători, lipsiți de ambiție și mulțumiți doar cu salariul, i-ar fi condamnat.

„S-a făcut unu și treizeci și cinci", își zise privind ceasul și, după ce stinse veioza, lăsându-se pe o parte, fără să-și dea seama cum și când, se cufundă cu un surâs amar în colțul gurii, în apele onctuoase ale somnului.

Rememora oarecum amuzat cazul hoțului de țigări, fiul unui important om de afaceri din Vaslui prins în flagrant de un polițist prea zelos, dar „neorientat"! Hohoti de râs și se întoarse pe cealaltă parte. Junele delincvent de bani gata se simțise profund jignit de atitudinea polițistului care, după cum susținea avocatul lui, „deși aflat în afara orelor de serviciu, s-a comportat abuziv". Drept urmare, „prezumptivul nevinovat", l-a chemat în instanță și i-a cerut, cu titlu de daune morale, suma de 100.000 de euro. Argumentele folosite de avocatul „părții vătămate" și acceptate vioi de instanța „imparțială și independentă", au fost faptul că tânărului „i-a fost grav încălcat dreptul la imagine", fiind alergat în văzul cetățenilor prin cartier. Și faptul că „a fost supus unor tratamente

EDITURA PARALELA 45

inumane“, fiind trântit la pământ și legat „ca un animal“, cu cureaua de la propriii blugi.

Străpunse perdelele de ceață care-l împiedicau să contureze limpede scena „capturării“ junelui „prezumptiv nevinovat“ și încercă să-i dea o mână de ajutor polițistului. Dar un cârcel îi prinse în menghine pulpa piciorului stâng și se trezi. Se răsuci pe burtă, întinse piciorul și și-l ținu îndelung încordat, cum făcea de obicei. Durerea i se domoli și adormi din nou.

*

Bineînțeles că s-a trezit târziu.

Trase storurile lăsând să intre în casă lumina unui decembrie ofticos și nesigur, fără identitate cu cele câteva petice de zăpadă rămase pe dealul de vizavi. Și pregăti mâncarea pentru Rex, care se îmbolnăvise de câteva zile.

I-o duse în fața cuștii și îl încurajă să iasă, cu o voce șoptită:

— Hai, Rex, hai…

Aerul pur, rece și umed aducea a vreme de început de primăvară.

Văzu cu coada ochiului mișcându-se perdeaua de la etaj, unde locuiau Melania și Morko: „Mă pândesc. Proștii! Nu-și dau seama că numai ei au de pierdut.“

Câinele ieși din cușcă cu greu, mirosi conținutul castronului, atinse cu limba o bucățică de carne, apoi, cu o tristețe de nedescris își privi stăpânul în față. Ochii lui rotunzi, de culoare maro, erau umezi. Cu un nod în gât, Teofil îl îndemnă:

— Mănâncă, Rex... Hai, mănâncă…

Câinele nu avu putere să-l asculte. Își coborî botul și, cu coada între picioare, veni și i se lipi de genunchi, cerând parcă ocrotire. Îi mângâie blana roșcată, urâțită de boală.

— Of, măi Rex, măi Rex, ce ne facem?

EDITURA PARALELA 45

După lungi insistențe, medicul Istrate îi promisese că vine în două-trei zile și îl ia, să-l interneze pentru investigații la clinica veterinară. „E bătrân, domnule Avram. Poate să aibă cine știe ce complicații. La cincisprezece ani ai lui e mai în vârstă decât dumneavoastră cu patru ani, parcă ziceați că aveți șaptezeci și doi, nu?“ „Conexiuni de cretin!“, își spuse. Câinele i se sprijinea de picior și, întinzându-și gâtul cu ochii închiși, primea mângâierile ca pe o alinare. Întreaga lui ținută transmitea părere de rău, și în același timp, o nesfârșită împăcare.

Simțea că i se rupe sufletul.

Îl scărpină cu amândouă mâinile pe după urechi și pe sub bot. Câinele își întinse și mai mult gâtul și, din când în când își întredeschidea pleoapele, ca să-i arunce priviri de umilă mulțumire. Teofil înghiți în sec.

— Măi Rex…

Îl întrerupse difuzorul montat sub streașină, care prelua soneria telefonului fix din interior. „O fi de la Palatul Administrativ?“ Aștepta de mai multe zile un răspuns și se smulse de lângă câinele bolnav, grăbindu-se să intre în casă. Privind de pe terasă în urmă, îl văzu pe Rex intrând, cu mișcări obosite, în cușcă. „Trebuie să-i construiesc alta, își spuse. Neapărat! Săptămâna asta!“

Telefonul suna insistent. Se spălă în fugă pe mâini, se șterse mai mult de formă cu prosopul care nu absorbea apa cum trebuie, și ridică receptorul.

— Da, vă rog!

— Bună dimineața, domnule Avram!

— Bună dimineața!

— Avocat Cătină la telefon! Nu vreți să răspundeți pe mobil…

— Îmi pare rău, m-am dus cu mâncare la cățel și telefonul… l-am lăsat în casă. Respectele mele!

EDITURA PARALELA 45

— La fel!

— Care-i problema?

— Păi… scuzați-mă, ce naiba ați făcut, domnule pictor?

Teofil fu surprins de tonul nepoliticos care suna a reproș.

— La ce vă referiți?

— La faptul că vi s-a deschis dosar pentru șantaj!

Fără să se controleze, Teofil izbucni!

— Ce-i cu tâmpenia asta?

— Îmi pare rău, dar nu fac altceva decât să vă previn!

— Scuzați-mă, domnule avocat, dar…

— Mă și mir că știrea nu a apărut încă în presă. Din surse sunt informat că ați primit citații de la doamna subinspector Oliniuc. Însă dumneavoastră o tratați cu refuz. Imediat ce am aflat, am ținut să vă dau telefon să vă previn că nu e bine!

— Nu înțeleg. Despre ce vorbiți?

— Despre citațiile pe care le ignorați!

— N-am primit nicio citație, domnule! De nicăieri! Și din ce motive ar fi trebuit să primesc citații?

— Domnule Avram, aveți un talent să vă complicați existența cum nu am mai văzut. Directoarea Casei de Asigurări de Sănătate, doamna Miruna Dihorean, reclamă că o extorcați.

Teofil reacționă ca și cum ar fi primit o lovitură în plex.

— Femeia aia e nebună?!

— Nu știu. Calificarea ei ca atare, vă aparține. Însă dumneaei susține că deja v-a înmânat o sumă consistentă.

— Poate se referă la banii pe care mi i-a dat ca drept de autor.

— Dumneavoastră știți.

— De la ea, alți bani nu am primit. Când a înaintat acuzația?

— Pe șapte decembrie.

EDITURA PARALELA 45

— Poftim?! exclamă Teofil. Dar eu, pe trei, am adus la cunoștința Președintelui că dânsa mi-a încălcat drepturile! Că mi-a plătit pictura de pe calcanul Casei de Sănătate, la negru, și fără semnătură de primire! Înțelegeți?! Iar ea? Pe șapte, afirmă că „acei bani“ mi i-a dat în urma unui șantaj?! Își simțea inima bubuindu-i în tâmple. Dacă a făcut asta, spuse Teofil uluit, javra ori e nebună, ori genială!

— Nu cunosc aspectele, dar ceea ce știu este că e soția lui Dihorean și nu exclud ca cineva de la Palatul Administrativ să o fi învățat cum să contraatace, îi întări suspiciunea, avocatul.

Se sprijinea de masa de lucru inundată cu corespondență, cu cereri și memorii adresate către diverse instituții, cu printuri după e-mailuri, cu albume de pictură și cu tăieturi din ziare, încercând să-și domine tremurul involuntar, pornit din interior. Nu reușea. Se așeză pe scaun și trase către sine, de un colț, o foaie de hârtie printată. O ridică în fața ochilor și articulă la receptor, înăbușindu-se de revoltă.

— Ființa e diabolică, domnule!

Situația în care se afla era de necrezut, halucinantă; atingea în materie de viclenie limitele inventivității. Gândindu-se, fu obligat să admită că circumstanțele erau profund periculoase pentru sine și se pomeni continuând, cu simț practic:

— Dacă vă rog, îmi sunteți alături? Cunoașteți detaliile cazului și…

— Ca avocat!

— Desigur, numai ca avocat.

— Dovada că vă sunt deja alături, este că vă telefonez! Însă, înainte de a porni lupta cu doamna, am obligația să vă atrag atenția că… familia ei este la vârf. La vârful vârfului!

— Și care-i problema?

EDITURA PARALELA 45